

Калейдоскоп подій

ст. 3

Знайомі незнайомці

ст. 4

Освіта та виховання

ст. 8

Мистецькі обрії

ст. 9

Фан !)

ст. 12

З Новим Роком та Різдвом Христовим!

Шановні викладачі та студенти!

Прийміть від редакційного складу нашого часопису найтепліші й найщиріші вітання з Новим 2010 роком та Різдвом Христовим! У ці світлі дні кожен з нас підводить підсумки минулого року, з надією та оптимізмом замислюється про майбутнє. Нехай наступний рік буде вда-

лим і щедрим на добрі та цікаві справи, додасть радості нових освітніх і наукових звершень, буде наповненим перспективами й принесе впевненість у завтрашньому дні! Від усієї душі бажаємо Вам здоров'я, благополуччя, щастя та усіляких гараздів! Нехай Ваші домівки не залишають мир і злагода!

Редактори та кореспонденти «Універ Сіті»

Напередодні свята Нового Року ми вирішили дізнатися:
- Що хочуть отримати працівники і студенти нашого університету «під ялинку»?

- Що вони побажають нашому університету з нагоди такого чудового свята?

- І які подарунки вони загадують з щасливою посмішкою на обличчі? Ось які відповіді ми отримали:

Тандура Володимир Миколайович, перший проректор.

- Звичайно, бажаю багатьох. По-перше, хотілось би, щоб усі люди в цьому новому році відчували себе краще, набагато щасливішими у порівнянні з минулим роком. Щоб моїм коле-

гам, молодим людям, студентам під ялинку поклали спокій, впевненість у завтрашньому дні, то це було б справді чудово. А для себе особисто більше здоров'я, мабуть. Що ж до університету, то я надіюсь, що це станеться ще до Нового Року. І очікуваний приїзд Президента України Віктора Андрійовича Ющенка нам принесе як мінімум звання «національного університету». Тому це очікування повинно збути ще до Нового Року.

Безумовно, дитячі подарунки запам'ятовуються на все життя. Для мене таким подарунком, коли мені було 8 – 10 років, став шкільний м'яч. Це був досить дорогий подарунок в ті роки, і мені він дістався від людини, яка знала нашу сім'ю. Ось такий подарунок. А вже потім таким визначним подарунком був велосипед «Орлятко», який я отримав у 11-12 років.

Тимошенко Анатолій Григорович, проректор університету з навчально-виховної роботи.

- Я хочу одного – щоб мені посміхнулися: або ж сонечко, або ж міноне красиве обличчя з-під ялинки прямо, або ж дитяче, а воно завжди красиве. – тобто посмішку від

дорогої рідної людини, а якщо це співпаде з посмішкою сонця, то я буду взагалі щасливий цілий рік. А університету хотілось б побажати тих самих посмішок, але всім студентам. Щоб вони посміхалися через те, що ми, викладачі, не завжди їх обтяжували завданнями, і вони від цього посміхалися, щоб студенту, якому від ялинки добро-зичливо посміхнувся Дід Мороз, так само посміхалися і наші брати-викладачі. Щоб викладач пам'ятав, що студент – наш роботодавець, так в їх називають. Тому до роботодавця потрібно ставитися бережливо, лепіти його, берегти, і тому всю б увагу з орієнтування на доброчесність нашого ставлення, ставлення викладачів до студентів. А якщо додати суто матеріальні речі, то студентам звичайно стипендії вищі, бо інфляція їх з'їла, а викладачам – більшої зарплатні. Щоб вони ходили по коридорами

і відчували запах кави, доброго настрою, а не були пригнічені.

Що ж до дитинства, то я – представник того покоління, для якого, мабуть, найкращим подарунком був запах цитрусових. Це я не оригінальний, я точно знаю. Моє дитинство припало на ті роки, коли цитрусові, а саме помаранчі чи мандарини, можна раз в рік тільки відчути той смак, і тому, коли ми бачили, що батьки роздобули з неймовірними зусиллями хоча б декілька мандаринів чи помаранчів, то кращого подарунка, повірте мені, не було.

Дитлов Володимир Олександрович, проректор університету з наукової роботи.

- Так несподівано. Хочеться багато чого. Мабуть, будуть якісь сюрпризи, тому мені дуже важко передбачити, що буде. Але є

одне бажання, і я дав натяк, що мені дуже подобається одна цікава велика книжка, як казуть, «з малюнками». Мабуть, здогадаються. Це книга з історії європейської культури ХV століття, яку я не зміг купити у свій час, але вона мене цікавить і як фахівець, і просто як людину, яка цікавиться цією тематикою. А для університету я чекаю дійсно певних приємних сюрпризів, сподіваюся вони будуть. Я думаю, що наступного року ми пройдемо акредитацію, і це буде, мабуть, один з наших головних результатів, і певним чином, подарунком.

З дитинства мені запам'яталось, що колись батьки вносили іграшки, і деякі з них були такі, які, як з'ясувалось, були дуже смачні. Тобто, спочатку думали, що іграшки, а потім через кілька днів тільки розгадали і пожуштували. І потихеньку вони зникали з ялинки, оскільки були дуже смачні. Вони були шоколадними. І в той час це була велика рідкість. Я вибудовував такіні проходи до ялинки кожного вечора, але, звичайно, були і конкуренти. Тому мені так запам'ятався такий приємний момент з дитинства.

Панченко Валентин Іванович, начальник навчально-методичного відділу.

- Більше за все я бажаю отримати гарний святковий настрій. А для нашого університету «під ялинку» хотілось б побажати процвітання, підвищення статусу, а маю на увазі статус національного або класичного,

матеріальних гараздів: щоб вистачило коштів на новий ремонт, нове обладнання для студентів, звичайно. І також оновити лабораторії фізико-математичного і факультету фізичного виховання. Це в першу чергу.

А в дитинстві я, як і всі, а рідше прирешав ялинку зі всією родиною. Ми читали вірші, співали. Все було, але такого подарунка, який би запам'ятався, не було, мабуть.

Макарова Ганна Григорівна, директор бібліотеки.

- У нас новорічні бажання дуже великі. Для бібліотеки хочемо нові книжки для студентів, нові комп'ютери, щоб студенти були задоволені. Нам це потрібно мінімум 17 комп'ютерів, а якщо брати по максимуму то ще з 10, для того, щоб забезпечити комп'ютерну видачу літератури у всіх відділах. У бібліотеці створена локальна мережа, зараз активно йде штриф-кодування у всіх структурних підрозділах бібліотеки. З 1 вересня ми вже здійснюємо автоматизовану обслуговування читачів 1 і 2 курсів. Для першокурсників вже виготовлені етикетки-квитки, і ми будемо мати змогу відмовитись від формулярів. Це дає такі переваги: зменшення черг, покращення швидкості обслуговування, виявлення боржників, місця знаходження підручників. На 4 поверсі на базі читального залу природничих наук створений електронний читальний зал. Там безкоштовний доступ до Інтернету, сканування літератури, можливість взяти безкоштовний електронний підручник на свій носій або ж роздрукувати певні документи. І, звичайно, все це стало можливим лише за підтримки ректорату, за що ми їм дуже вдячні.

Бобир Олександр Васильович, декан факультету початкового навчання.

- Я б хотів отримати під ялинку великий шматок здоров'я, щастя, удачі і всього-всього... А для університету я б хотів такий подарунок, на який ми справді заслужили: щоб ми стали

Національним педагогічним університетом. Протягом свого довгого життя у мене було багато цікавих подарунків, які стосувались книг. Але таких великих подарунків не було... хм, що фотоапарат. Він називався ФЕД. Це скорочено: Фелікс Едмундович Дзержинський. У дитинстві, та і в зрілі роки я цікавився фотографією, і в мене перед цим ФЕДОМ був такий поганенький, простенький пластмасовий фотоапарат, який називався Юнкор – Юний кореспондент. Ну я взагалі, що я вже не такий юний кореспондент і тому, коли мені подарували ФЕД, а це справді гарний фотоапарат, тоді я був дуже гордий, старався багато фотографувати!

Кудра Олександр Миколайович, головний бухгалтер.

Особливих побажань немає. Хотілось б спокою, стабільності, особливо для університету. А з Новим роком пов'язані тільки теплі спогади.

Левицька Ірина Олександрівна, голова студентського профкому.

Матеріальні подарунки вже з віком відходять на другий план. А чого хочеться, так це благополуччя в сім'ї, здоров'я. На перше місце виходять духовні цінності. А з дитинства запам'яталось, що у нас в сім'ї не

заведено дарувати подарунки, і не було коштів на них. І думки, які приносилися з роботи, були для нас подарунками. Але потім, трохи подорослівши, я по телебаченню побачила червоні панчохи, і коли я напилася в'язати, а це був клас 3-4, то я кожному в родині зв'язала по парочці з написами: мама, тато, брат, сестра, зв'язала іграшкову ляльку і подарувала кожному на Новий Рік. І зараз, коли ми збираємось за новорічним столом, мама мене питає: «Ірино Олександрівно, Ви підготували нам панчохи?». А університету хочеться побажати, щоб наш уряд звернув увагу на нас і допомагав нам успішно розвиватися.

Сальник Тетяна, 4 курс, філологічний факультет.

Я... Принтер. Щоб мені мама принтер подарувала! Хочу парфуми Nina Ricci – зелене яблучко. Ну і носу суваю, звичайно. А подарунком, який я запам'ятала з дитинства – це санчата. Я про них мріяла десь 4 роки і потім дочекалася. Я була дуже рада! І одразу пішла кататися!

Я про них мріяла десь 4 роки і потім дочекалася. Я була дуже рада! І одразу пішла кататися!

Юрій Стюарт, 2 курс, факультет фізичного виховання.

- Мабуть, більш за все я хочу отримати хороший настрий, скласти сесію, отримати диплом і величезний ящик мандаринів.

Найбільш визначним подарунком з дитинства

була шоколадка, але налізана моєю сестрою. Вона прокинулася раніше. А коли прокинувся я, то під ялинкою була обгортка з половинною шоколадки. А коли я її спитав, вона не зналась.

Устенко Ярослав, 1 курс, психолого-педагогічний факультет.

Цікаве логічне. Взагалі-то я люблю солодощі, тому, мабуть, щось з солодкого. Також люблю

сюрпризи!

А подарунком, який запам'ятався, це, звичайно, коли мама перший телефон подарувала. А також коли тато мені подарував лягу. Це найбільше мені запам'яталося.

Петренко Ірина, 4 курс, філологічний факультет.

Велику м'яку іграшку, який апельсини і "тапочки".

А запам'ятала я такий момент. Ну... Одного разу, пам'ятаю, я чекала на Діда Мороза, не могла спати до дванадцятої ночі, а мама встала і питає мене: «Чому ти не спиш?». Я відповіла, що чекаю на Діда Мороза. Вона мені сказала, що він так не приїде. Тому я пішла спати, а на ранок прокинувшись побачила, що Дід Мороз вже приїхав. Тому-я його так і не побачила!

мене: «Чому ти не спиш?». Я відповіла, що чекаю на Діда Мороза. Вона мені сказала, що він так не приїде. Тому я пішла спати, а на ранок прокинувшись побачила, що Дід Мороз вже приїхав. Тому-я його так і не побачила!

Тетяна КІРЮША

Студентський Парламент

Студентський Парламент ЧДПУ вітає всіх читачів!

Для початку хочемо пояснити Вам, що таке цей Студентський Парламент.

«Органі студентського самоврядування є добровільним самостійним студентським об'єднанням представників студентської громади Чернігівського державного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка (далі студентська громада) з реалізації функцій участі в управлінні університетом, що входять до їх компетенції.»

Щоб ви краще зрозуміли, СП – це гурт активних студентів, які, окрім навчання, займаються ще кільканадцятьма справами, які мають на меті покращити життя студентів.

Метою, завданнями та напрямками діяльності СП є:

- захист прав та інтересів членів студентської громади;
- сприяння навчальній, науковій та творчій діяльності студентів;
- сприяння у створенні і покращенні необхідних умов проживання;
- відпочинку молоді;
- сприяння у створенні і діяльності гуртів, товариств, клубів за інтересами та іншим;
- добровільних об'єднань членів студентської громади, що не суперечать чинному законодавству України;
- організація співпраці з органами студентського самоврядування інших ВНЗ і молодіжними організаціями;
- пропаганда здорового способу життя;
- сприяння у вихованні патріотизму, потреби дотримуватись законодавства, моральних та етичних норм;
- сприяння працевлаштуванню випускників;
- участь у вирішенні питань міжнародного обміну студентами та інше.

Наразі пропонуємо Вам свій звіт про нашу працю в попередньому навчальному році.

- затвердили положення про Органі студентського самоврядування ЧДПУ, за яким тепер офіційно працюємо;
- налагодили зворотній зв'язок з адміністрацією університету;
- оприлюднили у вирішення індивідуальних проблем студентів щодо навчання та проживання у гуртожитку;
- започаткували традицію та забезпечуємо проведення змагань з КВК, присвячених Дню студента;
- є організаторами щорічного Міжнародного молодіжного театрального фестивалю «ПРОСТІ».

відстоювали перед адміністрацією ВНЗ позицію щодо відміни введення для студентів, що живуть у гуртожитку, додаткових угод/згідно з якими студенти повинні були доплачувати за електрообладнання і. Питання було вирішено на користь студентів.

були організаторами Всеукраїнської студентської конференції «Підсумки впровадження Болонської системи в Україні на досвіді педагогічних ВНЗ»;

активно брали участь у організації та проведенні міських, обласних та всеукраїнських заходів «Студентська Республіка», «Студент року», благодійній акції

«Подаруй дитині казку»;

представляли університет на міжнародних та всеукраїнських конференціях;

були ініціаторами та учасниками створення університетської газети та радіо!

Як ви можете переконавшись, зробили немало, але будемо намагатися робити ще більше!

Закликаємо активних і креативних, здібних і сильних духом студентів балотуватися до Студентських Рад факультетів і таким чином входити до складу СП.

Будемо раді новим обличчям!

Студент-історик — у Книзі рекордів Гіннеса!

Сотні українських (а серед них і чернігівських) студентів щоліта їдуть до Штатів. Попрацювати в обслузі, підзаробити грошенят, світ подивитися та себе показати.

Останнє на «відмінно» вийшло у Віталія Власенка, студента Інституту історії, етнології та правознавства нашого університету. Його згадуватимуть щонайменше семеро американців як людину, що врятувала ім життя. А, можливо, згадуватиме й увесь світ — як рекордсмена Книги рекордів Гіннеса!

У США Віталій усе літо працював рятувальником у басейні невеличкого містечка Лаурель, штату Меріленд. І не просто собі відпочивав на вишці, насолоджуючись красою басейну, а, можна сказати, героїствував! Із 300 працівників фірми по усій країні Віталіка дачі обирали кращим рятувальником місяця. На його рахунок — сім врятованих життів!

Справжня робота почалася вже з першого дня.

— Я наглядав за дітьми, які плюхалися на міліні, розповідає рекордсмен. І раптом помітив, що на глибині потопав чоловік. Я стрибнув у басейн, витяг хлопця, надав першу допомогу. У постраждалого якось дивно висіла рука, мабуть, звихнув плече. Але викликати швидку він відмовився — лікування дороге, а страховки не мав. Взагалі, за сім випадків, коли доводилося надавати першу меддопомогу, жоден із врятованих навіть не подякував.

Зате керівництво заслуги здібного й ініціативного хлопця помітило! Вже перед від'їздом Віталію дозволили скласти іспити, щоб отримати ліцензію інструктора. Зазвичай, така можливість є тільки у тих, хто попрацював на воді не менше чотирьох років. Тепер чернігівець може готувати рятувальників в усій Європі. А поки набирає та навчає чергову групу з України для роботи в американській компанії.

Жив і працював Віталій в Америці у «чорному» кварталі. Виявилося, це не жарти. Далеко не усім місцевим подобався колір шкіри хлопця. Доводилося «роз'яснювати» найбільш наполегливим, що таке расова толерантність, та хороші манери у спілкуванні з кандидатом у майстри спорту в трьох силових видах спорту.

«Комусь - рекорд, а мені — щоденна розминка!» - посміхається хлопець.

Рекорд у Віталія «вийшов» випадково. До спорту хлопець небайдужий вже давненько. І у Чернігові його ім'я на слуху. На стінах кімнати — пам'ятні відзнаки (аж 21 медаль). Девіз життя, або перший, або останній. Частіше виходило бути першим. Хлопець — п'ятнадцятикратний чемпіон області з пауерліфтингу. А цієї весни став кращим в Україні у жимі лежачи. Тож три місяці без тренувань взагалі для нього були б випробуванням. А оскільки до тренувальної зали ходити можливості не було, то тренувався у басейні.

— Я почав плавати. А потім задля розминки спробував плавати з вагою. Плисти не вийшло, тож просто ходив по дну. Нічого такого незвичайного в цьому не бачив взагалі, аж поки мої друзі та колеги не спробували це повторити. Хлопцям не вдалося. Навіть майстри спорту визнали, що це надто важко. Вони-то і запропонували подати заявку до Книги рекордів Гіннеса, — розповідає Віталій.

Процедура реєстрації рекорду проста: приїздить офіційний представник, фіксує вправу, тисне руку і їде додому. Так фіксується спроба. А якщо за рік ніхто рекорду не поб'є, то він офіційно визнається. Та хотілось би, що б все ж знайшлися сміливці «потягтися» з Віталієм. Якщо через рік все одно залишиться кращим, то отримає три тисячі «зелених». Якщо ж рекорд побити не намагатимуться — тільки славу та запис у всесвітньовідомій книзі.

— Мій рекорд був такий: я 30 метрів пройшов під водою на глибині шість метрів з вагою 130 кг. Це десь дві хвилини без дихання. Абсолютно ніякої користі, зате ексклюзивно! Американці взагалі шалені люди, які люблять неймовірні витівки! — каже спортсмен.

Тож чекаємо рік і вітатимемо земляка! Шанси на те, що хтось його «обсочить» — мінімальні. Найкраща спроба на сьогодні — 5 м!

Зараз Віталій вдома. Хоча, сподівається, ненадовго. Американці наші таланти переманюють: вже запропонували роботу, квартиру, авто. Залишилися закінчити тут виш і вступити до американського коледжу. А поки хлопець знайшов себе у новій справі.

— Я переконаний, що спортсмен повинен розвиватися не тільки фізично. Завжди мріяв фотографувати. А робота у Штатах дозволила купити професійну камеру. Останні кілька тижнів у США я підробляв фотографом вечірок у Вашингтоні. Підготовки спеціальної, справді, не маю, але фото купували. Доводилося фотографувати й закриті приватні вечірки досить відомих людей, і вечірки топлес. Шкода тільки, ці фотографії не міг собі залишити, щоб вихвалитися. Правила такі: відзняв флешку й тут же віддавав — надто серйозні люди на тих знімках, — жаліється Віталій.

Ще чотири - п'ять місяців, поки Віталій Власенко у Чернігові, в об'єктива його фотокамери може потрапити кожен, адже моделі він обирає прямо на вулицях нашого міста. Тож не лякайтеся, якщо вам пропонує свою візитівку молодий і симпатичний юнак. Коли ще буде нагода сфотографуватися для рекордсмена Книги рекордів Гіннеса?

Ольга ЧИЖОВА

Чим живе ППФ

Не зважаючи на те, що психолого-педагогічний факультет ще зовсім молодий, він уже встиг високо зарекомендувати себе. Протягом п'яти років факультет живе цікавим життям: проводяться наукові дослідження, викладачі та студенти беруть участь у благодійних акціях, організовуються конференції з актуальних проблем психології та педагогіки.

Все на факультеті пронизано особливим духом. Тут завжди можна розраховувати на підтримку в навчанні, і на дружню пораду. Студенти та викладачі живуть і працюють єдиною великою родиною. Так, спільними зусиллями підготували феєричний концерт-презентацію перших курсів, приурочену до 5-річчя факультету. Старшокурсники із завзяттям допомагали «новачкам» пізнати особливості студентського життя. Свято відбулося 29 листопада: яскраво та весело. Продовжили святкування у нічному клубі «Монарх».

Життя на факультеті теж нестримною рікою. Студенти встигають не лише вчитися, а й весело та з користю проводити вільний час. Зокрема, функціонує клуб психологічної, інтелектуальної гри «Мафія», заснований студентською радою. Студенти збираються за одним столом не лише

щоб розважитися, а й навчитися краще розуміти поведінку людей.

Розваги розвагами, але тут не забувають і про добрі справи. Студентська соціальна служба бере активну участь у процесі адаптації студентів перших курсів до навчального процесу. Ще восени їм прочитали цікаві лекції про те, як звикнути до нового стилю життя. Не забувають і про інші факультети – заходять «в гості» з корисною інформацією про шкідливі звички та форми їх профілактики.

До всесвітнього дня боротьби зі СНІДом були проведені роз'яснювальні бесіди про шляхи передачі інфекції. За підтримки громадської організації ЛЖВ (Люди, що живуть з ВІЛ) роздавали листівки з корисною інформацією та засоби контрацепції.

Нещодавно закінчилася благодійна акція зі збору коштів для дітей інтернату ім. Коцюбинського «Подаруй дитині казку!». Подібні справи на факультеті не припиняються ніколи. Зараз триває нова акція – «Частинку себе – дітям!». Студентство збирає речі, книжки та іграшки для допомоги хворим дітям та дітям-інвалідам нашого міста, якими опікуються спеціалізовані заклади. Не забудь і ти зробити свій внесок у добре діло!

Цікаве наукове життя факультету. 1 грудня була проведена Всеукраїнська наукова конференція «Соціально-психологічні особливості молоді». Гості приїхали з Києва, з Одеси, з Переяслава-Хмельницького та інших міст України, щоб обговорити актуальні питання загальної, вікової, педагогічної психології, соціальної психології та психології соціальної роботи. Гостей вітали ректор університету Носко Микола Олексійович, проректор з наукової роботи Дятлов Володимир Олександрович та декан психолого-педагогічного факультету Скок Микола Андрійович.

Ось так і живе дружня родина, смакуючи кожен мить студентського життя на психолого-педагогічному факультеті.

Надія КОРЧЕВСЬКА

Неймовірні перетворення

«Чернігівський педагогічний університет: яким ми його звали бачити?» – запитали ми у студентів нашого навчального закладу. «Звичайним університетом» – відповідали студенти. Так, але останнім часом щось таки приємно змінюється.

Справжній захват у студентів викликали нові дзеркала, що з'явилися в фойє першого поверху. Тепер на перервах, особливо коли у холі збираються студентки першої та другої змін, біля дзеркал можна побачити дівчат, які чепуряться в «три ряди». Видозмінні колони також дуже гарно вписалися в інтер'єр університету і додають йому надзвичайно привабливого дизайну.

Також нещодавно відбулося довгоочікуване відкриття музею історії університету. Старовинні фото, ди-

пломи, грамоти, подяки, ліцензії, археологічні знахідки, студентські роботи та ще багато чого цікавого можна побачити у новоствореному музеї. Це добре, що ми не забуваємо нашої історії від жіночої гімназії до державного університету. Адже, як кажуть, не знаючи минулого, не матимемо й майбутнього.

Про подальші плани університетських перетворень ми вирішили запитати у проректора з господарських питань І.В.Неговського. Він повідомив, що всі зміни були заплановані заздалегідь. З ініціативи ректора університету професора М.О. Носка розроблений план розвитку та реконструкції Чернігівського педагогічного університету, а тепер робітники господарської частини по-

ступово втілюють ідеї в життя.

Так, найближчим часом заплановано змінити освітлення в коридорі першого поверху на більш сучасне, доробити стенди біля гардеробу (там будуть розміщені правила прийому до вишу для абітурієнтів), зробити затишнішим двір, обгородити територію університету парканом та дооформити клумби, майже завершені роботи зі створення іменних аудиторій пам'яті ректорів університету В.М.Костарчука (очолював інститут 27 років) та О.Ф. Явсненка (очолював університет понад 20 років).

Головний редактор газети
індустріально-педагогічного
факультету
«Наше життя»

Вероніка ТКАЧ

Враження

Нещодавно викладачі та студенти індустріально-педагогічного факультету відвідали у Батурині палац К.Розумовського та цитадель Батуринської фортеці. Екскурсія вийшла надзвичайно цікавою та пізнавальною для всіх. Отримані враження незабутні, а особливо для тих, хто відвідав „Гетьманську столицю“ вперше.

Спочатку ми завітали до будинку Генерального судді В.Кочубея. Кімнати хоча й відреставровані, але повністю зберегли атмосферу та настрій тих часів: старовинні стільці, шафи, картини поєднували нас невидимою ниткою з давнім часом. Екскурсовод цікаво розповідала про „Гетьманську столицю“, історії відомих козаків, полководців, про подвиги та поразки, про кохання історичних знаменитостей. Були ми й у підвалі цього будинку, де, за спогадами очевидців, Генеральний суддя тримав підсудних та ув'язнених. Там, правда, було трохи моторошно. У тій невеличкій комірчині є й інструменти, якими колись катували. Звичайно, таке видовище вражає.

Потім наша екскурсія тривала в Цитаделі Батуринської фортеці. І там було на що поглянути! Дивом дивуєшся, як праця людей змогла відтворити таке диво, загалом, здава-

лося, вже загинуло!

Наприкінці ми відвідали палац гетьмана Кирила Розумовського. Ця споруда, порівняно з усім, що ми вже встигли побачити у Батурині, стала для нас великою несподіванкою. Увесь палац був повністю реставрований талановитими митцями не тільки з України, а й з інших країн світу. Вони доклали чимало зусиль та таланту, щоб відтворити все точнісінько так, як було раніше, а може ще й краще. Просторі кімнати, оздоблені скульптурами, полотнами, фресками, напрочуд красивим орнаментом, заворожили всіх. Коли зайшли до палацу, а уяві нашої постали образи поважних дам в пишних, дорогих сукнях та їхніх кавалерів, котрі жили там, влаштовували бали... Навколо палацу Розумовського розгортається чудовий краєвид, насаджені клумби та невисокі дерева.

Наша екскурсія закінчувалася, а ніяк не хотілося залишати ту Батурин, хотіло ще хвилю побути там, де багато століть тому вирувало зовсім інше, не схоже на наше життя. Радимо й вам відвідати цей чудовий куточок Чернігівщини.

Наталія ШУЛЬГА

ФІЗИКИ ЧИ ЛІРИКИ?

Промайнуло вже майже чотири місяці з тієї миті, коли студенти після літнього відпочинку знову завітали до стін рідного університету. Уже після перших тижнів навчання стало зрозуміло, що часу вкрай мало, а невивченого матеріалу – ще дуже багато. І почалася повсякденна метушня... Через неї дещо загубилися веселощі чудового студентського життя...

А поки буденні клопоти не поглинули всіх остаточно, на фізико-математичному факультеті ого-

лошено поетичний конкурс серед студентів. З 22 грудня 2009 р. до 25 січня 2010 р. молоді фізики та математики мають можливість

представити на суд аудиторії та авторитетного журі свої твори. Крім того, поезії будуть опубліковані на сайті факультету <http://chgpu.cn.ua/fizmat/>.

Заходьте на сторінку фізико-математичного факультету та голосуйте за кращий, на вашу думку, твір!

12 лютого 2010 р. запрошуємо всіх бажаючих на Поетичний вечір, на якому відбудеться нагородження переможців конкурсу.

Бажаємо авторам творчої наснаги та натхнення!

На хвилі натхнення...

Студенти та викладачі факультету початкового навчання дуже добре знають старшого викладача кафедри естетичного виховання Віру Миколаївну Жлудько – людину глибоку й безумовно талановиту.

Водночас не всім відомо про її творчі досягнення. Віра закінчила Одеське театральне художньо-технічне училище, Прикарпатський педагогічний університет (художньо-графічний факультет), з 2008р. є членом Національної спілки художників України. Вона – учасник дев'яти всеукраїнських та обласних виставок, міжнародного польсько-українського пленера. Її роботи зберігаються у приватних колекціях Росії, Польщі, Хорватії, Америки, Франції, Нідерландів.

Важко перерахувати все, що роблять її талановиті руки, творча фантазія та добре серце. Акварельні та олійні натюрморти, портрети, графіка, ілюстрації до книг та журналів. Шаржі, комікси. Маски-обереги, писанки, у тому числі з бісеру. Колажі із різних матеріалів. Різні за масштабом композиції з гілок та сухоцвітів, ляльки із пап'є-маше. Афіші, сценографія вистав, театральні костюми. Меблевий та квартирний дизайн. Елементи інтер'єрів клубів. Навіть спроби реставрування ікон. І це далеко не весь перелік її творчих пошуків.

Але основні її роботи, які достойно оцінюють мистецтвознавці – це колажі, котрі іноді називають «живописом з тканини», в яких вона вміло поєднує тканину, живопис, намисто, гудзики, стрази. Це робить твори незвичайними як за змістом, так і за формою.

Оригінальними є створені художницею панно і картини з піпним рельєфом і живописом (сюжетні та стилізовані композиції, натюрморти, пейзажі). Усі роботи автора вирізняються оригінальним виконанням, ефектним рішенням, незвичайним поєднанням індивідуальних технік і матеріалів, грою фактур та кольоровою гамою.

Роботи Віри Миколаївни не тільки естетичні, але й наповнені символікою та часто несуть глибокий філософський чи релігійний зміст. Для прикладу наведемо тексти, що їх розміщено на рамках художніх творів. Вони ніби обережно «огортають», вводять у витончений контекст поетичного мистецтва, надають роботам експлозивного вишуканого шарму.

«Життя – можливість. Використайте»

«Життя – краса. Захоплюйтесь»

«Життя – мрія. Здійсніть»

«Життя – виклик. Приміть»

«Життя – гра. Зіграйте»

«Життя – боротьба. Витримайте»

«Життя – щастя. Створіть»

Зараз Віра Миколаївна як викладач кафедри естетич-

ного виховання намагається свій досвід художньо-творчої діяльності передати студентам, розробляє курси трудового навчання для молодших школярів, методики художньо-творчого розвитку, дитячої театральної творчості та ін.

Плануючи щось нове, беручи участь у виставках, творчих акціях, розробках нових проєктів, виснажуючись, часто просто недосипаючи, вона нерідко чує слова: «Тобі хіба це потрібно?». Але майстриня твердо знає: для справжнього творця, у душі якого палає вогник натхнення, кожна можливість реалізувати себе – це долання нової сходинки в особистому зростанні. Як відомо, творець приносить світу дар, адже йому є що дати світові...

Віра Жлудько називає себе Вічною ученицею. Так, справді, наше життя – дорога вічного самовдосконалення. Все робити з високим знаком якості – потреба талановитих людей. Улюблені висловлювання Віри: «творчість – це любов до того, що ти робиш», «роби на совість, або не роби зовсім», «усе починається з віри і закінчується любов'ю».

У минулому Віра – художник Чернівецького молодіжного, головний художник обласного музично-драматичного театрів створювала унікальні театральні костюми, займалася сценографією, а останні десять років присвятила роботі у нашому університеті.

Ми запитали у Віри про плани на майбутнє, почули цікаві відповіді.

«Своє майбутнє пов'язую з роботою зі студентами, з педагогікою. Не хочеться загадувати наперед, але планую займатися науковою роботою, є бажання теоретично

обґрунтувати та систематизувати ті практичні знання, уміння, що я маю та передати їх студентам, дітям, майбутнім художникам. Присмню, що працюю саме на кафедрі естетичного виховання, адже без художнього, духовного виховання дітей у нашій країні немає майбутнього. Присмню працювати в гарному колективі, в якому попри усі негаразди нашого нелегкого життя є підтримка, взаємодопомога, розуміння з боку колег. Хочеться багато зробити в цьому житті, а часу на це «так безмежно мало». Скажу відверто (і, думаю, мою думку підтвердять колеги-художники) про те, що часто творчості заважають зайві папери, яких завжди вистачає у роботі педагога. І тоді душа підказує, що папери – це тимчасово, а творчість – вічна, вона залишиться, коли вже нас не буде. Але все одно прикро, коли відчуваєш себе на хвилі натхнення, розумієш, що ось-ось міг би з'явитися новий твір, але ж треба займатися «паперотворністю», документальною, і творче натхнення пропадає, – новий твір не народився в світ. Але я – оптиміст. Отже, будемо творити, будемо любити свою роботу, будемо вірити у гарне майбутнє.

Марина ЯВОНЕНКО

Вища освіта в Україні - нижче немає куди...

Нещодавно авторитетний британський журнал Times Higher Education оприлюднив рейтинг 600 найкращих університетів світу.

Цей рейтинг журнал складає вже шостий рік поспіль. Його методологія особлива тим, що найвагомішим фактором у визначенні рівня університету (40%) є його оцінка світовим академічним середовищем. Для цього Times проводить щорічне опитування понад 3000 викладачів різних ВНЗ світу, які формують власний Топ 30 університетів (до якої, звісно, не можуть вносити свій університет). Ще один важливий фактор у рейтинговій оцінці (20%) - індекс цитованості викладачів університету у світових наукових публікаціях. Інші менш вагомі фактори - співвідношення кількості викладачів і кількості студентів, відгуки міжнародних працевлагодів та кількість міжнародних студентів.

Журнал Times може надіслати нам свідчення про освітню катастрофу, що насправді відбувається. Але збігів став поштовхом до цієї праці мати хоча б базове розуміння, що професія (тобто колектив) системи вищої освіти сьогодні - це професія (тобто колектив) держави завтра.

Фактично, рейтинг журналу Times - це показник світової репутації університету та наукової успішності його викладацького складу. Матеріальні аспекти - бюджет університету, технічна база тощо - у розрахунок не беруться.

Отже, запитання усім дотичним до сфери вищої освіти в Україні - скільки українських ВНЗ III-IV рівня акредитації увійшло до рейтингу Times?

Відповідь - трохи згодом. Зараз - одне спостереження. Під час спілкування з українськими викладачами ВНЗ, які приїжджали до США та Канади на стажування, я помітив один схожий для всіх тип аргументації: американські університети - це справді супер, але вони беруть верх матеріальними ресурсами, а в нас кращий людський потенціал. Тому, мовляв, вони так і полюблять за нашими науковцями. І якщо порівнювати за рівень викладачів, то українська вища освіта надроздана, а може й пережита американську. Отже, напевно слід очікувати, що хоча б у рейтингу Times наші українські ВНЗ зможуть нарешті пробити своє гідне місце під сонцем світової науки?

Що ж насправді? В Україні налічується 353 ВНЗ III-IV рівня акредитації. З них до світової Топ 600 журналу Times увійшло «0», тобто нуль.

Для порівняння - російських університетів до рейтингу увійшло вісім (з них два - в другій сотні), чотири чеських (з них один - в другій сотні), три польських (один відкриває третю сотню), а ще два - румунський, литовський, естонський, словенський і навіть два (!) казахстанських.

Безперечно, кожний рейтинг недосконалий. В кожному помітні симпатії авторів (наприклад в рейтингу Times в десятку входить аж 4 британських університетів). Однак, можна ставити під сумнів справедливість розташування

університету у першій 50 чи навіть першій-другій сотні. Але що ставити під сумнів нам? Адже йдеться про 600 університетів, серед яких взагалі не знайшлося місця для жодного українського! Проте, наших сусідів у ньому не обійшли увагою.

Тому треба просто визнати - світ не сприймає українську вищу освіту серйозно. Чи, можливо, навіть не вважає її освітою взагалі.

Які висновки?

Перший. Тотальна корупція у ВНЗ фактично позбавила Україну вищої освіти. Українські викладачі досягнули неабияких успіхів у хабарництві та розкраданні університетського майна, але не у викладацькій роботі чи наукових дослідженнях. У результаті навчальний процес перетворюється на профанацію. Невіце давно розуміли. Коли розуміємо ми?

Другий. Ті викладачі, які ще залишаються вірними своїй професії чи покликанню (і таких я особисто знаю чимало) не можуть присвятити весь свій час улюбленій справі. Вони змушені працювати деінде, а тому викладацька робота стає для них певним «хобі», а повноцінна наукова робота залишається «творчим планом». Чому? Дозволю собі процитувати нещодавній виступ Президента України:

«Унаслідок запровадження Єдиної тарифної сітки розміри посадових окладів педагогічних працівників збільшилися майже на 45%, заробітна плата зросла з 1460 грн до 1891 грн. У вищих навчальних закладах середня заробітна плата професора становила 2474 грн., доцента - 2012 грн.»

Не знаю точно, з яким почуттям читав Президент ці цифри. Але оскільки у попередньому реченні він проголосив, що «поширено соціальний захист усіх учасників навчального процесу, підвищили зарплати вчителям і викладачам» - то калейно з почуттям сумлінно виконаного обов'язку.

Можливо, для втамування пафосу все ж варто комусь показати Президенту статистику, що середня зарплата українського викладача ВНЗ - в 25 разів менше середньої зарплати професора у США, а 15-20 разів менше середньої зарплати викладача в Єврозоні, і у 8-10 разів менша зарплата професора сусідньої Польщі.

Треба визнати, що без радикального покращення матеріального забезпечення викладачів в українських ВНЗ вже у недалекому майбутньому працюватимуть лише корупціонери. А процес оцінювання студентів

остаточно перетвориться на акт купівлі-продажу.

По-третє, студенти стають прямими співучасниками злочину, який здійснюється в українських ВНЗ.

Для більшості студентів корупція - це одне з неформальних правил дорослої гри, яка просто треба виконувати. Дондай моїх знайомих у Львові розповідали про викладача в Політеху, який мав прайс-лист на кожну оцінку. Староста групи збирала гроші і передавала викладачеві разом з залковками та списком студентів із сумою внеску кожного. І це на першому курсі! Ніхто не звертався до керівництва факультету, оскільки вважали, що усі все знають.

Однак, навіть якщо студенти дають хабар примусово (а не добровільно - щоб не вилити предмет), вони докладаються до знищення вищої освіти. Оскільки корупція розбещує не лише студентів, але й викладачів. Перші розуміють, що у навчанні немає сенсу, якщо єдині культурні, другі - що у викладанні немає сенсу, оскільки оцінки продаються. У кожного студента зараз є достатньо можливостей, щоб оприлюднити імена викладачів-корупціонерів, навіть не підставаючи себе. Можна алаштовувати таким викладачам спільну обструкцію, подавати колективні листи до Міносвіти, контрольних управлінь та правоохоронців. Зрештою, повідомляти про них через блоги, розповідати журналістам на анонімних умовах. У тому, що викладачів за хабарництво не карають, винні й самі студенти.

По-четверте, ВНЗ в Україні втратили не лише пряму освітню функцію, але й морально-виховну. Фактично, вони вкорінюють цинічно-призирливе ставлення студентів до цінності знання, спотворюють їхнє бачення шляху до успіху у сучасному суспільстві і перетворюють лицемірство, брехню та обман на норми поведінки й ключові цінності, необхідні для успішного українця. Не дивно, що суспільство відповідає освітянам тим самим - за опитуванням журналу «Корреспондент» (серпень 2009 року) професія викладача знаходиться на третьому місці серед найменш престижних професій в Україні - після двірника та прибиральника офісів.

По-п'яте, за моїми спостереженнями вища освіта в Україні стала брудною грою, яка задовольняє усі сторони процесу. Студенти задоволені, оскільки вважають, що шанси отримання роботи в Україні залежать не від здобутої освіти, а від двох «Б» - «блату» та «бабла». Тому для них головне мати «корочку» - формальне свідоцтво про наявність вищої освіти. І корупція дозволяє їм мінімізувати зусилля для її отримання. Викладачі задоволені, оскільки вони можуть їздити на гарних авто, будувати будинки і особливо не напружуватися на роботі. Влада задоволена, оскільки викладачам можна платити лише 2000 гривень на місяць, а кількість бажаючих займатися викладанням від цього не зменшувалася, а навіть напала - Україна лідер за кількістю ВНЗ в Європі (навіть Президент у згаданому виступі це визнав) і в абсолютному і у відносному (на душу населення) вимірі.

Сергій КУДЕЛЯ,
науковець, КИЇВ-ТОРОНТО

«П'ять років – ціла історія»

люди з інших вищих навчальних закладів.

На відміну від професійних театрів ми не маємо сталого репертуару, натомість двічі чи тричі на рік презентуємо прем'єрні роботи. У репертуарі

коротке (від одного вечора до кількох), натомість процес його створення – маленька історія.

Бути одним із нас – непроста справа. Тренінги, заняття зі сценічного мовлення, пластики руху, хореографії у поєднанні з репетиціями, обговоренням текстів творів та моделюванням образів-персонажів вистав – мікс драйву та кропіткої праці. Але, як свідчить п'ятирічний досвід, воно того варте. Адже коли я бачу, як по-справжньому блищать очі глядачів, як вони сміються та плачуть разом з героями п'єс, як дивовижним чином студенти перетворюються на сцені у фатальних жінок чи заможних аристократів, сувору вчительку чи учнів-бешкетників, таємничу пані або простакуватого молодика, я розумію, що катарсис відбувся в душі у кожного.

«Я буду думати над тим, що побачив у вашій виставі»,

– найчастіше так кажуть наші глядачі. Мабуть, це і є головне – запалити маленький вогник для тих, хто прагне побачити незвичайне у буденному, цінувати щоденні дива і бути частиною

П'ять років – доволі значний відрізок людського життя, проте скромний вік для театру. Але, коли йдеться про театр студентський, п'ять років – ціла історія. Наша історія складається з восьми вистав українською, російською та англійською мовами, з участі у кількох міжнародних та всеукраїнських фестивалів та конкурсах, з неосяжної фантазії та творчої уяви, з безлічі ідей, реалізувати які, я сподіваюся, нам не завадить навіть світова економічна криза.

Скажу відверто, коли п'ять років тому до мене звернулися студенти з проханням допомогти у підготовці імprovізованої комедійної різдвяної вистави "Yule" за кельтськими традиціями, я їй не підозрювала, що вже за рік ми будемо виступати на справжній театральній сцені з п'єсою «Вічність та ще один день» за твором Милорада Павіча. Успіх першої вистави стимулював та надихнув. Так і виникла група, яка сьогодні відома під назвою «Театральна студія «АМАТЕА». Основу її утворили студенти та випускники філологічного факультету, проте в минулому році до нас приєдналися й молоді

студії – вистави за творами класиків світової літератури (М. Павіча, Г. Маркеса, Ж. Вормс, С. Мрожека) та сучасних письменників (К. Драгунської, О. Бабанського, Д. Арбеніної). Життя кожного театрального спектаклю дуже

великої таємниці життя.

Олена РОССТАЛЬНА

ДВОЄ

Панна цінує життя — до останньої, осінньої його краплини. Нетривке, неспокійне, знизане морем і вітром життя. Коротку вічність на двох. Вона всміхається своїм думкам: тепло і спокійно — якщо посмішка здатна на спокій. На його чолі — дві глибокі зморшки, Майстер, її Майстер — у задумі: тривожний, миттєвий, болючий задумі. Тепло кінчиків її пальців торкається його плечей чи не разом з посмішкою. Хочеться застерегти від пекучих тугую думок, від смутку у сиво-карих очах. Він мовчить: сурово, як зимове небо. Самотньо, Вона відходить і сідає долі, зім'явши плаття і дихання. Вона — чекає. Вона — вміє чекати. Навчилися. Удвох. Це солодке, неспокійне, які саме життя «удвох» гріє змучену його мовчанням та смутком душу і дає сили всміхатись — тепло і спокійно. Якщо посмішка здатна на спокій.

Панна ледь заплющує очі і вслухується у власне серце. Воно шелоче любов. На двох — єдину, неосяжну, як нескінченність чи душа. Він поволі встас і підходить до неї, щоб підняти рвучко і пригорнути до себе: ніжно, сильно, владно. Ловить вустами її поцілунок — невимушено і щиро. Торкається кінчиками пальців її щоки, її посмішки, мов запам'ятовуючи кожний порух її обличчя.

Він — дивний янгол. Його крила — кольору Тиней, його очі — очі улюбленця Бога. Він на «ти» із тією, хто приходить востаннє і вперше. Але кохає він іншу. Свою панну з очима, мов крапельки гречаного меду і бурштину... Ту, що цінує життя — нетривке, неспокійне, знизане морем і вітром... коротку вічність — на двох.

Оля БУРЛАКА

ТІНІ

Ніч настає. Поволі, мов без охоти. Тіні розповідаються немережаним павутинням по стелі, долівці, стінам, огортають життєдайним сутінком ледь тремтячі (мов пелюстка дивоцвіту в чеканні весни) дівочі плечі. Панна ледь чутно, хитко всміхається, торкаючись кінчиками пальчиків своїх плечей, а може, долонею — Тіні, хто зна? Торкається ніжно, терпко, мов пестить, голубить клавіші: білі і чорні, звучні, як життя.

Тіні дарують тепло з інтонацією сонця та весняного співу — і байдуже, що осінь надворі, немає значення, що небо крапле дощем, а пам'ять — спогадами. Вони теплі — ці, записані на сувої вічності бузковим чорнилом спогади: літні, зимові, різнобарвні, мов розкидане ланною Осінь листя. Дівчина заплющує очі, поволі, не вдвляючись у ніч, що настає. Їй тепло та м'яко — бо знову здається, що Тіні живі, що то не морок, а руки його торкаються тіла, що не сива мла, а очі його пильно вдвляються в душу, беззастережно та тепло, що то не її, а його серце рахує щасливі хвилини «удвох». Панна дихає: уривчисто-

тихо, мов квітка, стривожена дощем. Очі її заплющено, морок торкається вуст поцілунком. Вона шелоче щось, щоки її полум'яніють, тіло ледь чутно тремтить. В тишу кімнати, що еднається з життям самим лише її диханням, тонко, легко, навіть лірично влітається щось чуже, чого не було, доки Тіні не лишили поцілунку на блідому, спраглому кохання обличчі.

Поволі розплющує очі. Серце на мить замирає, а потім — кінчики пальців ледь чутно торкаються ніжних пелюсток квітки, що лежить на столі. Панна не знає, чи справді він вміє блукати Тінями світом, щоб, зрізавши на ранковій галявині герберу, принести її коханій, але раз у раз вона заплющує очі, пригортаючись до мороку, що цілує, пестить і голубить її, а коли настає ніч — на столі сонцем, принесеним Тінню, полум'яніє своїх пелюстках...

гербера. Свіжезрізана, з крапельками роси на ніжних своїх пелюстках...

Оля БУРЛАКА

Коронація слова

У цій рубриці редакція пропонує вам знайомство з поетичними дослідями молодих авторів-студентів. Ця поезія наповнена молодістю, щирістю почуттів і пошуками себе в складному сучасному житті. До вашої уваги досліді Песоцької Ольги, студентки Центру додаткових професій філолог. факультету.

ТАРГАН

(вірш сумний, лікарняний)

Той холод, що пробрався з щілин,
Зв'язи у білу скатертину,
Той холод, що кричить, мов кіт,
Сховай в шухляду білу-білу.
Той біль, що сверлить дірки в снах,
Змочи хустинкой блідо-білою.
І капсулу, що спить в руках,
Закинь у себе, спробуй біле!

Обличчя білі й подушки,
І подих зранку димно-білий...
Це царство білих королів,
Де у хоробах стелі білі.
І заїде Цар. Його вбрання...
Ви здогадалися? Біле. Біле!!!
В його руці бридкий тарган.
Рудий. Дурний. Живий.
Щасливий...

ПРО РАВЛИКІВ

Ми з вами всі німі й сліпі.
Життя зробило нас такими.
У нас мішки на голові,
А руки й ноги в пластиліні.

Нам зручно жити в табуні,
Хоча ж так жити неможливо!
Бо нас женуть туди й сюди...
А ми біжим, біжим щасливо.

Наші думки без нас живуть,
Бо вже втомилась жити потай.
Ви зрозумійте, їх крадуть!
Крадуть у нас! Така робота.

А ще ми звикли говорити,
Що ми невинні, це хтось інший.
Кожний під носа скавучить,
Що він безсилий... Це аж смішно!

Країна равликів у нас,
Кожний живе на власній хвилі.
Й здається, що непевний час.
Болисть. Бо так самі зробили.

КОЛИСКОВА

Коли приходять ніч на зміну дня,
Ти засинаєш, мов маленьке янго-
лятко,
А твої ніжки білі рученятка
Тримують міцно сірого kota.

Твоє блискуче золоте волосся
Палає полум'ям в вечірній

темноті,
А безтурботна лагідна усмішка
Не покидає личко й уночі.

Ти так невинно спиш, не помічаєш,
Що крадькома пробравшись уночі,
Забувши про проблеми і нещастя,
Милуються тобою твої батьки.

ЗАКРИВАЮ ОЧІ

Закриваю очі,
Розправляю руки,
Відпускаю душу
Небу на поруки.

Міцно стисну вії –
Не пушу сльозинки.
Посміхнуся мрії,
Виправлю помилки.

Я уже не хочу
Плакати, страждати.
Закриваю очі,
Ніби буду спати...

Так тікаю нишком
Від проблем буденних.
Я боюся світу!
Він для мене темний.

Як же подолати
Різні негаразди?
Промайнула думка:
Спати.
Спати завжди...

А ранок ще більш прохолодний,
А вечір іще більш нічний.
І знов вертається голодний,
Ображений на всіх і злий.

Так хочеться, усе, що в серці,
Зібрати в величезний пласт,
А потім розтрити у щент це!
Змінись же день! Та сум в очах,

Бо неможливо подолати
Хронічну втому – вже рідня.
І з нею плентася додому,
В її руці твоя рука...

Я змінюю себе для тебе.
Можливо, це тобі й не треба.

Можливо, це лиш дань собі...
Думки ці б'ються, як дурні!

Стереотипи всі ламає
Твоє кохання. Я не знаю,
Що буде далі. Будем ми?
Але моє життя – тобі.

Як та-свята ікона в храмі,
Як річки пульс між берегами,
Я вбережу, я огорну...
Я зможу все! Бо я люблю.

Чекаги...
Тихенько вірити собі й чекати.
Серця стискать в руках, лягати спати.
Лягати спати, щоб ковтнути той страх зневіри.
Ми поринаємо в гіпнок дурної мрії.

Чекаєм.
На вокзалі, знаєш, потяг так чекаєм:
В руці квиток, але маршрут не знаєм.
І хочем залишитись! Та не в силі.
Ми віддаєм провіднику квиток і крила.

Чекали...
Ну навіщо почуття такі чекали?!
Благали в Бога їх, а потім враз про-
грали.
Залишилися тепер, як голі стіни...
Й безглуздо ж клеїти ішпалери на руїни.

Я написала на папері
Два слова вам: «Закрийте двері!»
Але не двері я закрила,
А душу нишком зачинила.
Тепер сиджу в пустій кімнаті,
Ні з ким не хочу розмовляти.
Й душа по-зрадницьки мовчить,
Чомусь не хоче говорити.
А я у відчаї зіткаю!
Я мрії від усіх ховаю.
Ховаю те, що так ціную.
Ну а в житті іду всліпу я,
Бо ця реальність страх некейна!!!
Відкрию світ я паралельний,
Я перестрибну через небо...
Можливо, там я стану треба.

